

Sygn. akt VU 912/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 roku

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: Magdalena Pańków

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2013 roku w Legnicy

sprawy z wniosku F. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania F. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 15 maja 2013 roku

znak (...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy F. Z. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że do dnia 01 stycznia 1999 r. ubezpieczony nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uznał wnioskodawcy za pracę w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. od 01 sierpnia 1968 r. do 03 stycznia 1988 r. i od 06 kwietnia 1989 r. do 28 lutego 1995 r. na podstawie przedłożonych świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionych przez wymienionego pracodawcę, ponieważ praca ta była wykonywana na stanowiskach wymienionych w wykazie C, który uprawniał do wzrostu emerytury – nie do obniżenia wieku emerytalnego. Występują także rozbieżności dotyczące zajmowanych stanowisk pracy. Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 31 grudnia 1987 r. praca była wykonywana na stanowisku tokarz, w świadectwie pracy z dnia 14 marca 1995 r. – tokarz – ślusarz, natomiast w świadectwach dotyczących wykonywania prac w szczególnych warunkach – ślusarz – monter.

Od wskazanej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca F. Z..

W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji. Dodatkowo wskazał jedynie, że wnioskodawca jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale zgłosił wniosek o przekazanie środków za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

F. Z. urodził się (...) na dzień 01.01.1999 r. wykazał 30 lat, 4 miesiące i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych, przystąpił do OFE ale złożył wniosek o przekazanie środków za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

dowód: akta ubezpieczeniowe wnioskodawcy.

F. Z. w okresach od 01 sierpnia 1968 r. do 03 stycznia 1988 r. i od 06 kwietnia 1989 r. do 28 lutego 1995 r. był zatrudniony najpierw we (...) Przedsiębiorstwie (...) Oddział (...), ostatnio noszącym nazwę (...) Przedsiębiorstwo (...) z/s w K.. W świetle treści wystawionego przez (...) Przedsiębiorstwo (...) Oddział w L. świadectwa z dnia 31 grudnia 1987 r. wnioskodawca wykonywał w okresie od 01 sierpnia 1968 r. do 03 stycznia 1988 r. pracę tokarza i ostatnio – tokarza – brygadzysty warsztatu remontowego. Na okoliczność tego samego okresu zatrudnienia (...) Przedsiębiorstwo (...) z/s w K. w likwidacji wystawiło świadectwo wykonywania przez ubezpieczonego pracy na stanowisku ślusarza – montera ze wskazaniem, że stanowisko pracy określone zostało zgodnie z zakresem wykonywanych robót, wymienione w wykazie C dziale III poz. 2 oraz, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace - bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano –montażowe i budowlano-remontowe w oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A Dz. XIV poz. 25.

Zgodnie natomiast ze świadectwem pracy z dnia 14 marca 1995 r. F. Z. w okresie od 06 kwietnia 1989 r. do 28 lutego 1995 r. zajmował stanowisko tokarz-ślusarz. Na ten sam okres zatrudnienia ubezpieczony przedłożył świadectwo wskazujące, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace - bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe i budowlano-remontowe w oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A, Dz. XIV poz. 25 oraz, że wymienione prace wykonywał na stanowisku ślusarza – montera ze wskazaniem, że stanowisko pracy określone zostało zgodnie z zakresem wykonywanych robót, wymienione w wykazie C dziale III poz. 2.

(niesporne).

F. Z. zatrudniony był na warsztacie centralnym i do jego obowiązków należało wykonywanie planowych remontów maszyn ceramicznych i innych urządzeń na terenie zakładów K. oraz na terenie ponad 20 innych zakładów, m.in. zakładów W., M., B., C., P., Z., W., K., R., P., B., K., B.I i II, O.. W ramach wykonywanych remontów wnioskodawca remontował pracujące na terenie kopalni gliny ciężkie koparki i kursujące między kopalnią i zakładem lokomotywki. Na suszarni, gdzie produkowano wyroby ceramiczne (cegła, kafle), zatrudniony był przy wymianie grzejników. Na halach produkcyjnych remontował pracujące przy przetwarzaniu gliny walce, mieszadła i kołognioty. Wszystkie wymienione prace wykonywane były w czasie postoju zakładu, w ramach zaplanowanych remontów. W czasie ruchu usuwane były tylko awarie.

dowód: zeznanie świadków: S. D., e-protokół z 03.09.2013 r.,

00:0 5:13 – 00:17:31,

K. Ł., e-protokół z 03.09.2013 r.,

00:17:51 – 00: 27:31,

S. P., e-protokół z 03.09.2013 r.,

00: 27:39 – 00:31:06,

T. K., e-protokół z 08.10.2013 r.,

00:01:41 - 00:14:00.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy F. Z. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zgodnie z § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., Nr 10, poz. 49) okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Przewidziane w § 22 powołanego rozporządzenia ograniczenia dowodowe dotyczą wyłącznie postępowania przed organami rentowymi. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, wnioskodawca może udowadniać okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok SN z dnia 02.02.1996 r., II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239).

W sprawie bezsporny był fakt, iż na dzień 01.01.1999 r. wnioskodawca wykazał wymagane 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w dacie wydania decyzji przez organ emerytalny miał skończone 60 lat, jest członkiem OFE ale zgłosił wniosek o przekazanie środków za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Jedynie sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było natomiast to, czy wnioskodawca posiadał nadto 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczony nie spełnił warunków

wskazanych w treści przepisu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ponieważ nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uznał wnioskodawcy za pracę w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. od 01 sierpnia 1968 r. do 03 stycznia 1988 r. i od 06 kwietnia 1989 r. do 28 lutego 1995 r. na podstawie przedłożonych świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionych przez wymienionego pracodawcę, ponieważ praca ta była wykonywana na stanowiskach wymienionych w wykazie C, który uprawniał do wzrostu emerytury – nie do obniżenia wieku emerytalnego. Występują także rozbieżności dotyczące zajmowanych stanowisk pracy. Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 31 grudnia 1987 r. praca była wykonywana na stanowisku tokarz, w świadectwie pracy z dnia 14 marca 1995 r. – tokarz – ślusarz, natomiast w świadectwach dotyczących wykonywania prac w szczególnych warunkach – ślusarz – monter.

Na wstępie, w odniesieniu do argumentacji organu rentowego, należy wskazać, że nazwa zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska nie ma znaczenia w świetle przepisów cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z 07 lutego 1983 r. W rozporządzeniu tym jest bowiem mowa o wykonywaniu prac w szczególnych warunkach, a nie o zatrudnieniu na stanowiskach zaliczanych do szczególnych. W wykazie A stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia zawarto wykaz prac w szczególnych warunkach i w poszczególnych działach oraz pozycjach określono rodzaj prac, a nie nazwy stanowisk. Z tego względu należało przede wszystkim rozważyć, jakiego rodzaju prace wnioskodawca wykonywał w spornych okresach.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, że F. Z. nie wykazał, iż w zakwestionowanych przez ZUS okresach wykonywał prace w warunkach szczególnych i tym samym nie udowodnił wymaganego przepisami prawa okresu 15 lat takiej pracy. W szczególności ubezpieczony nie wykazał faktu wykonywania w spornych okresach zatrudnienia prac w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie A, Dział XIV, poz. 25, tj. pracy polegającej na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prac budowlano – montażowych i budowlano – remontowych w oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Zebrany w sprawie materiał wskazuje co prawda na wykonywanie przez wnioskodawcę prac polegających na konserwacji agregatów i urządzeń, ale prace te wykonywane były przede wszystkim w ramach planowanych remontów, wykonywanych w czasie postoju wymienionych zakładów produkcyjnych. W świetle zebranego w sprawie materiału polegające na konserwacji agregatów i urządzeń prace nie były wykonywane na bieżąco. Na bieżąco wykonywane były tylko prace mające na celu usunięcie awarii sprzętu, powodujące przerwy w wykonywanych remontach. Poza tym istotny dla rozstrzygnięcia jest wynikający z zebranego materiału fakt, że prace polegające na konserwacji agregatów i urządzeń odbywały się na oddziałach wyłączonych z ruchu; prace te wykonywane były w czasie postoju zakładów. W końcu należy także wskazać, że nie na wszystkich wydziałach jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie A. Przykładem takiego wydziału jest przede wszystkim warsztat remontowy, którego pracownikiem był wnioskodawca. Jak wynika z zebranego materiału, na warsztacie remontowym wykonywano prace mające na celu przygotowanie remontów.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności i nie znajdując dostatecznie uzasadnionych podstaw, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., bezzasadne odwołanie oddalił.